

Жовтий шелест жовтневих луків
І туманна осіння мла.
І бабуся веде онука
Жовтим берегом до села.

Йдуть повільно, немов у думі,
Так, неначе не йдуть — пливуть,
І незмінно осіннім шумом
Завіває трава їх путь.

Вже, здається, нема і сліду:
Перейдуть, пропливуть в імлі
І ніколи, ніде на світі
Не повторяться на землі.

І так хочеться змалювати,
Зберегти для нащадків світ
Цих людей, бо й найменші втрати
Не вертаються з плину літ.
